

Mine kære børn

Nu har jeg endelig fået sat mig nok op til at kunne skrive. Det er nok ikke let at læse, men I må jo forsøge, så godt som det er muligt.

Tænk sig, for første gang i mange år er min familie samlet. I, mine børn, sidder samlet nedenunder og diskuterer sikkert, hvordan Jeres liv er gået. Jeg ligger her og tænker – tænker på Jer, men mest af alt på hende der har betydet alt for mig, og som også har taget alt fra mig. Jeg mindes stadig Jeres kære moder, min elskede Isabella. Først nu har jeg indset, hvorfor jeg mistede hende. Hvorfor jeg mistede Jer. Jeg erkender og beklager. Jeg har intet givet Jer. Jeg har taget alt fra Jer og givet Jer sorger og bekymringer. Angren kan aldrig blive stor nok. Om bare I kan tilgive mig – men endnu vigtigere: Om bare min elskede ville tilgive mig. Jeg føler nu, at hun nær. Måske nærere end nogensinde, men hvad skal jeg sige og ønske. Bare hun forstod eller jeg kunne lave tingene om.

Jeg kan intet give Jer. Jeg er fattig på alle måder. Måske er jeg rig på en ting. Og hvad har jeg gjort for Jer. Alt det som aldrig kan tilgives.

Min arv. Hvad er der at finde? – sandheden?

Sandheden og derved min arv finder I, hvor ånderne danser.

Far